

anstalten paa Gamle Bakkehus har indirekte nydt en meget stor Begunstigelse, dels ad privat Veie, dels fra det Offentliges Side ved et Lotteri. Den har derfor været langt gunstigere stillet end Professor Kellers Anstalt, der ved egne Midler har maattet arbejde sig frem; men det, at Staten direkte yder Understøttelse, er noget ganske Nyt. Dette begyndte for 2—3 Aar siden derved, at et Endringsforslag optoges paa Finantsloven, hvorved 10,000 Kr. stilledes til Raadighed til Fordel for aandsvage og vansøre Børn. Det er senere forhøjet til 14,000 Kr. Det Lovforslag, jeg har fremsat, vil i ikke ubetydelig Grad forøge Tilskudet, saa at det i Forbindelse med en Sum, som jeg ogsaa ventur at erholde paa Finantsloven, til at gjøre Forsøg med Anbringelsen af Aandsvage ved Markarbejde, vil løbe op til 30,000 Kr., som Statskassen skulde tilskyde. Det er altsaa ikke saa ganske lidt. Havde endda det ærebe Mindretal gjort sig nogen Forestilling om, hvad det vilde koste, at Staten overtog samtlige Idiotanstalters Drift; men der foreligger slet Intet derom. Jeg indrømmer, at det kan være vanskeligt at naae til et ganske sikkert og nøjagtigt Resultat, men en nogenlunde paalidelig Beregning kan man dog vist gjøre; i hvert Tilfælde tror jeg, at det vil være muligt at bestemme en Sum, under hvilken man ganske vist ikke vil komme. Jeg vil i den Henseende tage Blindeinstituttet og Omkostningerne derved til Udgangspunkt. Ville de Herrer tage det Forslag til Finantslov, som nu foreligger, i Haanden, ville de finde, at Statskassens Tilskud til Blindeinstituttet er beregnet til 53,460 Kr. Blindeinstituttet kan modtage 70 Elever og paa et Antal omtrent saa stort er det beregnet, der vil neppe blive væsentlige Afgifter i Omkostningerne ved Forsørgelsen af de Blinde og Idioterne. Det kan stille sig anderledes paa det ene Sted end paa det andet Sted; men bliver der Formindskelse i Udgifterne i een Retning, vil der formentlig blive Forøgelse i en anden Retning, saa man neppe vil komme til et fra det foreliggende synderlig afvigende Resultat. Altsaa for 70 Personers Ophold og Undervisning paa Blindeinstituttet er der en Udgift af 53,460 Kr. De to Idiotanstalter have nu, efter de Oplysninger, som findes i Kommissionens Betænkning, et Antal af omtrent 200. Jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg mener, at Antallet senere, navnlig paa Grund af den Understøttelse, Statskassen giver til Fattiges Ophold paa disse Anstalter, er bleven forøget, saa at der vist ikke er et saa ubetydeligt Antal over 200 paa disse Anstalter. Der vil altsaa være at skaffe Plads til omtrent det Treobbelte af det Antal, som nu findes paa Blindeinstituttet. Det treobbelte er 210, og det er ganske vist ikke for høit regnet. Stiller man Udgiften i Forhold til Antallet, vil jo deraf følge, at Udgifterne til et Antal af 210 vil blive meget nær 170,000 Kr. om Aaret. Lad os antage, at paa Grund af

Simplifikation i Bestyrelsen, Noget deraf lod sig spare, vilde man dog neppe komme synderligt under 150,000 Kr. Gaa vi saa til det andet af de Formaal, som Kommissionens Betænkning omfatter, nemlig et Asyl som det, der nu foreligger Spørgsmaal om, kan jeg neppe forestille mig, at et Asyl til 100, som der er Tale om, ja selv til 60, vilde medføre en synderlig mindre Udgift end den, der nu medgaar til Blindeinstituttet, altsaa noget over 50,000 Kr. Endelig kommer dertil endnu det tredje Punkt i Kommissionens Betænkning, nemlig Opholdssteder til Bessæftigelse af Idioter til et Forsøg, som senere kan udvides, og til Idioters Anbringelse ved Markarbejde. Lad os imidlertid regne det for Intet, eller lad det gaa op imod, hvad vi maasse have regnet for meget tidligere, saa ville vi ikke kunne komme til en mindre aarlig Udgift end 200,000 Kr., hvis Staten skal tage denne Sag i sin Haand. Nu siger man: Ja, men Statskassen kan vente at faae Gammel Bakkehus til Gave. Ja, muligvis. Jeg hører jo, man har Forventninger derom, og der foreligger ogsaa et Brev i den Retning, som findes trykt i Betænkningen. Man har imidlertid læst det med noget gunstigere Øine, end selve Ordene give Anledning til; thi der staar der, at Tidrummet — halvt dog vist er en Feiltagelse for Tidspunktet. (Stemmer: Ja) for Overdragelsen endnu ikke har været Gjenstand for Overveelse i Bestyrelsen, men at der formentlig ikke vil være væsentlige Hindringer for, at den — nemlig Overveelsen — kan finde Sted i en ikke fjern Tid. Det er ikke, som man har sagt, Overdragelsen, der kan finde Sted i en ikke fjern Fremtid, eller som man, i Haab om at Tiden ikke skal blive for lang, falder det en nær Fremtid; men det, der her er Tale om, er Overveelsen, som man formener, at der ikke vil stille sig væsentlige Hindringer i Veien for. Jeg vil antage, at disse Hindringer — væsentlige eller uvæsentlige — som maatte være tilstede for Overveelsen, ville lykkelig være fjernede i en nær Fremtid, og dernæst, at man maa høre Noget fra den ærebe Bestyrelse, hvis gode Forsæt jeg i høi Grad paasjønner, medens jeg dog ved Siden deraf maa beklage, at Ministeriet endnu er ganske uden Underretning om, at der paatænkes noget Saadant. Det hedder nemlig, at der i Breve til Justitsministeriet, formodentlig i Korrespondance om Lotteriet, er kommet Meddelelser, som mulig ogsaa have passeret Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet; men Sligt har jeg forgjæves eftersøgt. Altsaa der foreligger Intet i Fortiden, men det kan jo maasse komme i Fremtiden. Jeg kan dog ikke undlade her at pege paa, at det er mærkværdigt, at der ikke foreligger nogen Skrivelse fra den ærebe Bestyrelse udenfor den, der nu foreligger som en Svarskrivelse til det ærebe Udvalgs Mindretal. Det var i 1876, at Kommissionen blev nedsat for at tage under Over-